

Dokterspost

Copyright © 2018 Joost den Ouden
Beeld omslag: Katja de Soeten / acryl op doek 40 x 50
Foto auteur: Mayte Mercedes
E: info@joostdenouden.nl
ISBN: 9789402175226

Dokterspost

Roman

Joost den Ouden

Brave New Books | Amsterdam

Inhoudsopgave

Deel 1. Frisse lucht	5
Deel 2. Wenen	48
Deel 3. Ferdinands ideeën	66
Deel 4. Enkel spoor	98
Deel 5. Kennismaking	127
Deel 6. Diensten	152
Deel 7. Vallende bladeren	181

Deel 1. Frisse lucht

1.

De vergankelijkheid was ook vanaf nu niet meer een kwestie van tijd. Olvert was klaar. Hij was weliswaar met de hakken over de sloot aan de Koninklijke Universiteit van de Medische Wetenschappen geslaagd, maar geen mens die daar later om zou malen. Door hulpbehoevenden worden immers zelden nadere vragen gesteld of openlijk twijfels geëtaleerd. De keus is aan de patiënt en het is diens verantwoordelijkheid om de geneesheer te benaderen en zich door hem te laten behandelen.

Er viel na de laatste plichtplegingen heel wat van Olvert af. De stempel van de Koninklijke Geneeskundige Orde, de KGO, opende deuren, maakte het leven overzichtelijker en op een paar na konden vele land- en andere kaarten in de kachel. Vanaf heden lag er met goed gebruik van het verstand niets anders dan een mooie en goed geplaveide weg voor de kersverse dokter open. Een mooie vrouw, vruchtbare aarde, plus een gros koters dat als elven om hem heen dwarrelde en een dokterspraktijk die geen dag haar poort zou openen zonder de belofte om alweer een nieuwe medische grens te beroeren. En dit alles in een aangename en overzichtelijke sfeervolle omgeving, een luchtigheid waaraan zowel een vrouw als man behoefte heeft, en rozen die zo zouden groeien dat ze welhaast een plaag vormden.

Olvert draaide zijn ogen terug de wereld in en verscheurde zijn diploma tot stof. Onderuitgezakt zat hij in zijn stoel. Hij bekeek zichzelf in de spiegel. Zijn vriend lachte terug met daarachter de stapels boeken van professoren die hun eigen formules waarschijnlijk niet herkenden. Daarboven vlogen de assistentes in hun gesteven witte jassen. Alom chagrijn. Zonde van zijn tijd.

Zittend in zijn fauteuil stak Olvert zijn eerste sigaar van de dag op. Zijn studeerkamer zou hij binnenkort voorgoed verlaten. Hij bekeek de treurigheid om zich heen. Rode vlekken en vermolmd papier onder het mom van wetenschap. Aandacht, aandacht, aandacht, vooral bij vrouwen is dat wat hen verbindt en wat hen heelt, sprak Olvert zichzelf geruststellend toe. Hij vond dat hij zijn tijd ver vooruit was. Boeken boden doorgaans weinig informatie over specifiek vrouwelijk gerelateerde zaken. Bij het hoofdstuk over de vrouw leek het vaak of er pagina's of zelfs hele hoofdstukken door de professoren waren vergeten. Die professoren waren trouwens niet alleen slecht in lesgeven en schrijven. Vooral tijdens practica was het alsof een kleuter de klas leidde. In de contreien van de geneeskundige faculteit slaagde men er sowieso nauwelijks in fatsoenlijke en deskundige doctoren te werven die de aankomende beroepsgroep van dusdanige medische kwaliteiten kon voorzien, waarmee de gezondheid van het nageslacht tot ver in de toekomst was gewaarborgd. De ongeschreven verklaring daarvoor was dat de guldens dan mogelijk op termijn de verkeerde kant op zouden rollen. Dokters van naam en faam hadden trouwens nooit stagiaires. Een verkeerde noot van de stagiair kon immers de bron zijn van beginnend rot en daarmee de aantasting van het aanzien en uiteindelijk het vermogen van de dokter.

Olvert, doorliep twee stages. Deze waren verdeeld over vier jaar en een equivalent aan eindeloze minuten van verveling en kramp. Niet alleen aan de ledematen, maar ook in het hoofd waarvan de mogelijke schade op de lange termijn niet te voorspellen viel. Ieder stagiair, zo ook hij, was een gratis en beleefd proefkonijn. Geen stempel van de leermeester betekende immers geen stempel van de KGO. De tamelijk vernederende stages bezorgden hem geen slapeloze nachten, edoch, aan het eind van die martelgangen was hij doodop. Vanavond was hij uitgeteld. Een sigaar en een glas wijn zouden hem goed doen. De lucifer zorgde voor rook waarachter zijn spiegelbeeld en de onzekere opkomende gedachten schuilgingen. Hij nam een slok van zijn wijn. Er was niets aan de hand, integendeel. Het land lag vol loten, mensen werden altijd weleens ziek en ook dokters stierven. De één uit zichzelf en de ander door toedoen van de medemens. De dood maakt geen verschil tussen de dokter en de man die het brood bezorgt.

2.

Vroeg in de ochtend liet Olvert zich in een burgerrijtuig naar het gemeentehuis brengen. Een grove uitgave, maar er was veel te vieren. Een uur later verliet hij het ambtshuis met een gloednieuw paspoort. Na enkele dagen aan de Oostzee te verblijven, zou Wenen, met Berlijn als overstap, de eindbestemming van zijn welverdiende reis zijn. Zijn Duits had hij de laatste maanden flink bijgespijkerd. Hierbij had onze hoofdpersoon speciale aandacht geschonken aan woorden en samentrekkingen die Weense schonen als de mooiste walsen in de oren zouden moeten klinken. Zelfs enkele gedichten over hoge bergtoppen en de groenste

weiden had hij zich eigen gemaakt. Op dat vlak kon het niet misgaan. Olvert beseftte dat hij was behept met wat onschuldige imperfecties, maar welk man had die niet. Hij was eventueel bereid zijn eisen tot het vrouwelijk schoon wat bij te stellen als de contacten wat moeizaam verliepen. De vraag hoe hij überhaupt contact moest leggen, knaagde in zijn hoofd. Inmiddels had hij een leeftijd waarop jaargenoten doorgaans al waren gehuwd en veelal ook een aantal kinderen rijk waren. Qua lichamelijke ervaring met vrouwen was hij nog niet veel verder gekomen dan het betasten van hun lijken of het bevoelen van diegenen met huidziekten, gangreen of andere gebreken. Fraai was het nooit. Mooie ziektes zijn sprookjes of hooguit toekomstmuziek voor een dokter. Zoals het er nu voor stond, kon het er alleen maar beter op worden. Zes, maar in ieder geval minstens vier maanden zou zijn uitstapje duren. Indien er bij zijn terugkomst geen glimmende praktijk voor hem klaar stond, kon hij zich altijd nog laten aanstellen bij het archief van de medische faculteit, de kelderbaan voor afgestudeerden die voorzag in een dak boven het hoofd. Met de nodige zuinigheid kon er maandelijks dan nog net een kaartje voor het stadstheater van af.

3.

De trein vertrok stipt. In de coupé was het stil. Olvert had zijn beste pak aan. Hij bekeek zichzelf in de spiegel boven de bank. Zijn haar glom misschien wat teveel, maar de katoenen pantalon met het gesteven overhemd en het wollen colbert stonden hem goed. De verkoopster had haar werk prima gedaan. De goudgeweven draad die over de gehele lengte van de pantalon gestikt was, bezorgde hem op het oog wat extra lengte. Enigszins triomfantelijk ging hij

zitten. Hij haalde een goede sigaar uit de lederen doos vanuit zijn binnenzak. Er was niemand die hem zou belemmeren het vuur erin te jagen. Hij schoof het raam open. Tegelijkertijd met het fluitsignaal van de conducteur kringelde de rook uit het raam.

Goed twintig minuten later liet de trein de stad achter zich. Olvert doofde zijn sigaar en sloot zijn ogen. Hij droomde over het pad uit zijn verleden. Het was een pad van tranen, ellende, maar ook hoop. Herinneringen die veelal in het teken stonden van het verkeren in roes, trance en tal van vreemde verhoudingen. Er ging geen dag voorbij dat hij niet bonkend met zijn hoofd tegen het koude glas van de achterdeur, het huis afsloot. De zogenaamde familiefestjes waren het ergste.

‘Kom je, Olvertje?’ was een standaardvraag op de huiselijke partijen waarbij alle ooms, neven, nichten, tantes en steevast de pastoor te gast waren. Van elke tante, ze kon wel uit veertig neefjes en nichtjes kiezen, was Olvert steevast de favoriet, de oogappel. De rok werd dan tot boven de knie opgetrokken, waarna hij eens even lekker op schoot mocht komen zitten.

‘Het doet toch niet zeer jongen. Zit je lekker? Gaat het goed op school? Vertel eens, ik zie je zo weinig.’ En na een tijdje: ‘Aha, je praat nog steeds niet graag over school, merk ik. Waar wil jij graag met me over praten, grote jongen?’

Daarna streken ze met hun bepoederde handen door zijn haar en kreeg hij een overdreven lange kus op zijn wang. Hij perste dan zijn lippen op elkaar en keek zo’n flemerige tante even kort maar recht in haar ogen aan. Ik wil weg hier, voor altijd, brandde het dan op zijn lippen en diep vanbinnen. Evenals zijn vader, die al helemaal niet van dit soort vleierij hield, koos hij er dan maar voor een opmerking te maken. Een goede was altijd: ‘Ik zoek een goed woord dat rijmt

op tekortkomingen.’ Meestal was het dan even stil en zeiden ze “grapjas”, om hem daarna de volgende overbodige vraag voor te leggen. ‘Houd je eigenlijk van jongetjes of meisjes, Olvert? Je bent al acht of negen. Daar heb je vast weleens over nagedacht.’ Voordat hij een antwoord klaar had, hadden ze er voor hem al één opgelepeld. ‘Het maakt niet uit waar je van houdt, lieverd. Als je maar van iemand houdt en als er maar iemand is die van jou houdt. Op jezelf verliefd worden kan ook altijd nog.’ Wat een ongeletterde zeur ben je, galmden het dan door zijn hoofd. Op mezelf verliefd worden. Wie doet dat niet?

Tante Julia was ook altijd van de partij. Zij was de enige die hem in positieve zin was bijgebleven. Ze was heel aardig en achteraf bezien ook wel de knapste. Dat was iets waar je als jong knaapje nog geen oog voor had, maar iets waar je onbewust al voor spaarde. Als hij op haar knie zat, zei ze vaak vreemde dingen als: ‘Je hebt iets vrouwelijks over je Olvert, dat geeft veel vrouwen een veilig gevoel, wist je dat? En als je gelukkig wil worden, volg dan je hart, je gevoel.’ Wat ze daar toen mee bedoelde, wist hij nog steeds niet goed, maar wellicht zou hij daar op een dag achter komen.

Zijn neven en nichten gluurden op dat soort familiedagen vanuit de tuin of de achterkamer naar Olvert. Olvert, de speelpop van de familie, de wijk en de rest van de triviale wereld. Ze lachten zich dan om hem de krampen in hun buik. Laat ze maar lachen, zeiden de tantes dan bemoedigend. Later bleek dat diezelfde tantes op hun dertigste slechts terug konden kijken op een liefdeloos leven. Een flinke stomp in zijn maag van zijn oudere neven en de onvergetelijke knepen van de pastoor in zijn billen waren doorgaans de beloning op dat soort dagen en bijkans zijn hele jeugd. God straft nooit! Doe

wat je wilt, is het enige dat hij daarvan leerde. Zijn moeder, die het glibberige gedrag van de pastoor altijd al van verre zag aankomen, moest dan plotseling het water voor de thee, of alwéér de zure, de witte, of welke kleur kool dan ook, op het vuur zetten. Zijn vader, die van nature een zacht karakter had, ontging het gedrag van de geestelijke altijd volledig. Hij beleefde en bezag de feestjes, evenals het hele dagelijkse leven, in een half aangeschoten toestand. Dom was hij niet, maar diepgang in gesprekken beschouwde hij als tijdverspilling. Alhoewel hij er zelf niet helemaal aan toekwam, moest het leven volgens hem vooral gevierd worden. ‘Doe sommige dingen anders dan ik, zoon,’ waren de laatste woorden die zijn vader uitsprak toen hij op zijn sterfbed lag. Olvert deed zijn belofte, niet wetend dat erfelijkheid je zomaar in de schoot wordt geworpen.

Door het gepiep van de remmen van de trein ontwaakte Olvert. Het was elf uur. Hij keek door het coupéraam en zag dat ze bij de grensovergang waren. De trein stopte bij een klein station voor controle. Zelfverzekerd en trots toonde hij zijn paspoort en vervoersbewijs aan de douaneambtenaar. De aandacht die de beambte voor zijn documenten had was vrijwel nihil. Dit veroorzaakte bij Olvert een lichte wrevel. De man moest eens weten wat er allemaal voor nodig was geweest om die te bemachtigen. Hij besloot diens nonchalance maar snel te vergeten. Hij keek maar uit het raam naar de eerste toonkast van de oosterburen. Die droegen opmerkelijke kleding zoals korte leren broeken en woonden ze in huizen die aan de buitenzijde waren versierd met geschaafde balken. De tuinen lagen er fraai bij en een enkeling had zelfs met volièrres vol kleurige vogels een soort paradijselijke sfeer weten te creëren. Het stemde hem meer dan tevreden. Ondertussen

controleerde Olvert of zijn schoenen nog de juiste glans hadden behouden en of zijn nieuwe sokken niet al af begonnen te zakken. De innemende verkoopster had haar verhaal dan wel besloten met een knipoog, maar de prijzige broek leek enkele honderden kilometers verderop toch wat aan de korte kant te zijn. Als hij zijn ene been over het andere sloeg, verschaftte hij de hele coupé zicht op het krullende haar dat zijn kuitensierde. Zo wilde hij liever niet worden gezien.

Ondertussen vulde het treinstel zich met nieuwe reizigers. De snit van zijn broek en jasje begonnen vergeleken bij die van hen steeds soberder af te steken. Zonder uitzondering droegen de mannen zijden of satijnen overhemden en in de borstzak van hun colbert een fier opgestoken pochet. Olverts colbert had niet eens een uitsnede om zo'n frivoliteit een plek te geven. Daarnaast hadden deze mannen bovendien en ongeacht hun zwaarlijvigheid allemaal prachtige vrouwen die zich niet nederig, maar als pauwen aan hun zijden schaarden. Perfect gekapt, uitgedost met ruches aan hun lange rokken, en met hun ijswitte handen beladen met gouden ringen paradeerden ze vol van zelfvertrouwen door de gangpaden. Enkelingen lieten hun blik bij toeval op Olvert vallen. Langer dan een seconde duurde dat contact nooit.

De sneltrein werd gaandeweg meer een boemeltrein en de mannen die naast Olvert kwamen zitten, leken steeds dikker te worden. Waar hij in zijn opleiding was gewend zelf het initiatief te nemen om de medemens aan te raken, gebeurde dat hier andersom. Per kilometer leek het alsof zijn plek op de bank kromp. In de coupé was na dertig haltes voor zijn gevoel geen speld meer tussen de passagiers te krijgen.

Tien voor vijf bereikte het vervoer uiteindelijk het station van Rostock in de deelstaat Mecklenburg. Langer had de rit niet moeten duren. De mengeling van zweet, de weeïge zoetgeurende parfums en het gebulder van de trein hadden Olvert de laatste uren een lichte benauwdheid bezorgd. Daar was nu eindelijk een einde aan gekomen. De dames wurmden zich met hun zwaarlijvige mannen naar het gangpad en haastten zich naar de uitgang als een stel uitgehongerde wolven.

4.

Bij het stationsloket kreeg Olvert op zijn vervoersbewijs een stempel, een aantekening als bewijs dat hij in Rostock was gearriveerd. Hij verliet het station en vroeg aan de eerste de beste voorbijganger wat zoal de lokale specialiteiten waren en waar hij die het beste kon consumeren. Een klein half uur later zat hij bij een zomers uitziende uitbaterij. Met een groot glas bier schuin voor zich, deed hij zich tegoed aan een gebraden ham die zwom in een saus waar je je kiezen op zou kunnen breken. Na het bord half aangerogerd te hebben, dronk Olvert zijn glas leeg. Hij verliet het terras op zoek naar hopelijk een mooi uitzicht op de voor hem nog onbekende Oostzee. Het was begin juli, en dat betekende in Rostock dat de jaarlijkse havenfeesten werden gevierd. Olvert ging op zoek naar vertier.

Waar de lucht bij het restaurant nog blauw was en de stilte erin huisde, was deze Am Stranda roze en vol. Muziek klonk vanaf elke hoek, karren waren met bier en wijn gevuld en voor hij het wist bevond hij zich in een dansende massa. Dat trof. Olvert kon zijn

geluk niet op. Met een ferme pas baande hij zich een weg door de menigte om zijn koffer bij zijn hotel veilig te stellen. Hotel “Steigenberger Sonne” was centraal gelegen. Het was bijkans op de knieën vanuit alle hoeken van de stad te bereiken. De entourage oogde bij een eerste indruk chique en hij werd met alle egards ontvangen. Evenwel moest hij na inschrijving zelf zijn koffer naar de zolderkamer brengen. Die bood naast het bed weinig ruimte. De lichtinval was met een vergrootglas te zoeken. Het voldeed niet aan zijn eerste verwachtingen, maar slecht was het nu ook weer niet. De wasbak was fris en voorzien van een vers blok zeep. Het bed leek solide. Thuis, als dat al bestond, was het heel wat minder. Toen hij zijn spullen had geïnstalleerd, bekeek hij zichzelf in de spiegel. De slopende rit had geen sporen van vermoeidheid achtergelaten. Na wat kleine oefeningen, een kam door het haar en zichzelf met eau de toilette te hebben besprenkeld, liep hij een uur later de trap af. Als een plaatselijke notabele begaf hij zich in de richting van het feestgedruis.

5.

In de stad was het ondertussen een drukte van jewelste. Het bier vloog tot in de hemel en de accordeons lieten het marktplein tot op zijn grondvesten schudden. De orkesten in de zijstraten en op het plein veroorzaakten een uitbundige muzikale kakofonie. Een normaal mens zou zich uit de voeten maken. Olvert had in zijn leven vaker veel publiek bij elkaar gezien en meestal was het een trieste bedoening. Hier vierde men eensgezind en hartstochtelijk feest. Hij keek zijn ogen uit. Slierten en rijen mensen schoven langs elkaar en bewogen zich als palingen in een ton. Men sloot aan, kroop ergens

tussen, of werd in een rij getrokken. Een paar stappen naar voren kan geen kwaad, dacht Olvert, hopen de dat hij in de meute werd opgenomen. Voor hij het doorhad, was hij al meegesleurd in de bonte polonaise die zich op de vrolijke noten in afwisselend voor- of achterwaartse beweging slingerde. Daartussen liepen mannen met vaatjes waaruit door wonderlijk fraaie deernen glazen bier werden getapt. Niemand hoefde te betalen en niemand zei nee tegen het rijkelijk vloeiende gerstenat. Het was een carroussel van vrolijke, onbezorgde burgers. Om het kwartier zorgden de koperblazers voor een verandering van het ritme. Olvert kreeg er steeds minder vat op.

Het lint waar Olvert deel van uitmaakte, nam het niet al te nauw. Hij voelde handen op de kontzakken van zijn pantalon. Dwars tegen de beweging van de rij in stond een bonk van een man stokstijf, hij was de route van de polonaise al lang kwijt. Hij kon het niet geweest zijn. Met gesloten ogen en happend naar frisse lucht keerde Olvert zich weer om. Voor hem stond een vrouw. Zwart haar, rode lipstick en parels in haar oren. Haar ogen glinsterden. Zonder zich aan hem voor te stellen, drukte ze haar mond op die van Olvert, sloeg haar handen om zijn middel en al deinend op de muziek duwde ze haar boezem tegen hem aan. Wat is dit, dacht hij. Lachend liet ze hem los.

‘Ik heet Rosa en jij? Wat doe je hier?’

Olvert strekte zijn rug en was voor zijn gevoel een uur sprakeloos. Toen hij zijn innerlijke rust had hervonden, stelde hij zich voor.

‘Olvert, dokter Olvert, aangenaam.’

Hij bood haar zijn arm en ze wurmden zich uit de rij op zoek naar een wat rustiger plekje.

‘Onlangs op Hollandse school afgestudeerd en nu op reis. Als het allemaal een beetje meezit,’ zei hij, ‘dan begin ik over een jaar een eigen praktijk. Maar vooralsnog wil ik eerst mijn hoofd leegmaken aan het strand van de Oostzee en daarna via Berlijn graag Wenen aandoen. Samengevat: ik heb verlangen naar frisse lucht, natuur en cultuur en onderweg wens ik te dagdromen over oneindige wijngaarden en inspiratie op te doen voor het schrijven van een lijvig medisch boekwerk. Dát boek zal stalen bureaus als luciferhoutjes doen breken. Het werk wordt de leidraad voor artsen die vrouwen kunnen bevruchten zonder fysieke samenkomst van mannelijke en vrouwelijke geslachtsdelen. Een revolutie zal het ontketenen! Maar bovenal zal mijn boek voeding zijn voor de vrouwen voor wie erotiek een synoniem is van vergeten akkerlanden.’

Rosa keek wat bedenkelijk tijdens Olverts branieachtige, maar ook nieuwsgierig makende introductie.

‘Wat goed zeg,’ zei ze. ‘Ik zag je trouwens eerder al, je zat op een terras, alleen. Ik wist niet meer wat ik precies allemaal dacht, maar je leek me een wat eenzaam en zoekend type. Ik had het ten dele mis. Je bent misschien wat eenzaam, maar je zit vól met ideeën en wensen! Die moet je onbevangen delen om al je dromen te verwezenlijken!’

Olvert keek Rosa vertwijfeld aan. Wat zou zij nou met hem willen delen?, maar hij durfde de vraag nog niet te stellen.

‘En jij?’ vroeg hij daarom maar. ‘Wat brengt jou naar dit orkestenfeest?’

‘Ik ben hier toevallig in verzeild geraakt, ik ben niet van hier. Afhankelijk van de omstandigheden bepaal ik hoe lang ik nog blijf. Vanavond in ieder geval nog wel en als alles volgens plan verloopt ga ik dinsdag naar Brussel om daar een maand of acht als au-pair

te werken. Begin volgend jaar wil ik graag naar Holland. Daar heb ik zoveel fraais over gehoord. Daar moet je me beslist eens over vertellen,' ratelde Rosa verder. 'Maar kom, genoeg gepraat, ik wil dansen.'

Ze greep zijn hand en trok hem naar het centrum van het plein. Even later stonden beiden met een kelk witte wijn mee te deinen op een soort Beierse wals. Alsof hij Rosa al jaren kende, gaf hij haar als een verliefde dwaas een kus op haar neus.

'Ben je alleen hier?' vroeg Olvert.

Door de harde muziek verstond ze hem niet.

'Woont je familie hier in de omgeving?'

Het was even stil.

'Nee,' zei ze. 'Ik ken alleen jou hier. Ik wil je wat vragen. Het gaat misschien wat snel, maar ik heb een probleem en ik hoop... .' Ze zweeg een moment. 'Zou je me helpen als je dat kunt?'

Zonder over de inhoud van de vraag na te denken, zei hij: 'Natuurlijk, wat je ook van me vraagt of wilt, ik geef het je.'

'Net als jij ben ik ook net pas in Rostock aangekomen,' zei Rosa. 'Ik heb van tevoren niets kunnen regelen. Alle hotels zijn volgeboekt. Mag ik vannacht bij jou slapen?'

Om haar woorden kracht bij te zetten, drukte ze zich zachtjes tegen hem aan en blies ze in zijn oor. Olvert wist zich even geen raad, maar hij dacht er geen seconde aan om zich terug te trekken.

'Vanzelfsprekend. De hotelbaas zal het vast prima vinden. Het is een aardige man,' verzon hij ter plekke, 'en gezien zijn beroep is hij vast gewend aan wisselende gasten.'

Dat gezegd hebbende, dronk hij in één teug de kelk leeg. Zijn hoofd ontplofte bijna van de toestand. Onderwijl klaterden de muzieknoten onverdroten voort. Polonaises werden afgewisseld door groepen

mensen die zich als draaikolken voortbewogen. Rosa en Olvert verloren elkaar in de massa geen seconde uit het oog en rond twee uur in de nacht verlieten zij als een van de laatsten de festiviteiten richting de Steigenberger Sonne.

In het hotel zoemde het van de gasten. Onopgemerkt en vanzelfsprekend alsof ze vaste klanten waren, gingen ze de trap op. Lichtelijk bevend volgde Olvert Rosa's voetstappen. Na zes trappen waren ze aangekomen op de verdieping van hun kamer. Olvert opende licht vermoeid en met trillende vingers het slot van de deur. Rosa sloop voorzichtig achter hem aan de aardedonkere kamer binnen.

6.

's Zondags werd Olvert laat in de ochtend wakker. Hij draaide zich om. Hij schrok en keek om zich heen. Rosa was weg. Hij ging op zijn rug liggen en dacht na. Vreemd natuurlijk dat ze gisteravond geen tas bij zich had. Ze was toch ook op reis? Kijkend naar het plafond gleden zijn handen naar beneden. Op zijn onderbroek voelde hij een harde opgedroogde vlek. Hemel!, dacht hij. Hoe kan dat nou? Hij kon zich niets herinneren van wat er de afgelopen nacht was gebeurd. Hij ging rechtop zitten en rook aan zijn oksels en zijn navel. Het was een vreemde, niet thuis te brengen geur. Een kort bad en een wandeling langs de kust zouden het zaakje vandaag wel opfrissen.

Even later snelde hij met goede moed de trap af in de richting van de eetzaal en na een stevig ontbijt van eieren en spek verliet hij het hotel.

In de stad was het schoon en stil, alsof er nooit een feest had plaatsgevonden. De laatste vierentwintig uur leken wel een droom te zijn geweest. Bij een kiosk langs de boulevard kocht Olvert een sigaar en op een bankje bij de haven tuurde hij kort daarna al rokend voor zich uit. Zou hij Rosa nog zien, vroeg hij zich af. Zou ze nog in de stad zijn. Waar moest hij zoeken. Waarom had ze niets gezegd of een briefje achtergelaten. Waarom niet?

Rond de middag begon het te waaien en zachtjes te miezeren. Na een minuut of tien leek het alsof de donkere wolken zich tot de laatste druppel wilden uitknijpen. Het begon te hoven. Toen zijn sigaar allang gedoofd was en zijn ondergoed en sokken drijfnat waren, stond hij op. Hotel Steigenberger Sonne was nog ver en alle cafés waren potdicht. Hij was verstijfd van de kou en voelde zich vreselijk; eenzaam en een beetje misbruikt.

Een uur later zat Olvert in zijn natte kleren op de rand van zijn bed. Met zijn koude vingers peuterde hij met moeite zijn veters los. Alles deed zeer. Hij schoof zijn schoenen onder het bed, plaatste zijn blote voeten op het kamertapijt en liet zich in zijn natte pak achterovervallen voor een slaap die hem niet lang genoeg kon duren.

Zes uur later werd hij hongerig wakker. Een splinter zonlicht scheen de kamer binnen.

In het restaurant van het hotel bestelde Olvert een karaf water, rode wijn en het dagmenu dat bestond uit gebraden haan met venkel, ui en gefrituurde aardappel. Het zag er goed uit. Al kauwend keek hij om zich heen naar de medegasten die op zachte toon met elkaar spraken. Aan het tafeltje in de linkerhoek zaten twee jonge vrouwen.

Olvert vermoedde dat ze het over hem hadden. Om beurten keken ze hem even aan. Terwijl de één omzichtig lachte, was de ander zo stoutmoedig om hem een knipoog te geven. Vanaf een afstand leek de stoutmoedige op Rosa met haar zwart krullende haar en vrolijke jurk. Hij wilde weg.

7.

Maandagochtend straalde de zon volop. Het was prachtig weer en de stad kwam al vroeg tot leven. Hete thee, sinaasappelsap en een paar stevige boterhammen vormden het ontbijt in de lege eetzaal van het hotel. De hoteleigenaar was zo vriendelijk geweest zijn kleding de afgelopen nacht op te frissen met een mengsel van tijm, kruidnagel en citroen. Zijn kostuum had weer een aangename geur. Met de kin omhoog en een groot badlaken onder zijn arm liep Olvert het hotel uit om via de stad het aan de haven belendende strand te bezoeken. De mensen in de straten waren opgeruimd en enkelen ronduit uitgelaten. Misschien wel door de vlinders in hun buik van de scheve schaats die ze het afgelopen weekend hadden gereden.

Op een terras dronk hij koffie met geklopte melk. Het smaakte hem goed. Voor hij naar het strand liep, besloot hij eerst naar het station te gaan om een beeld te krijgen van de nationale en de internationale dienstregelingen van de spoorwegen.

De verbinding naar het oosten en het zuiden van het land was gelegen aan de ooststrand van de stad. Het was een flinke wandeling naar dat station. De straten werden steeds slechter en vuilnis lag hier en daar bergen hoog. Het stationsgebouw en zijn centrale hal stelden bitter weinig voor. Bedelaars, sjacheraars evenals kapotte ruiten en lege flessen in de nissen ontsierden het toch al